

Socialismen i vår tid

Av Ewald Höglund

Utgiven av Socialistiska Ungdomsförbundet 1934.

Dagens Sverge ger inga möjligheter för ungdomen att komma framåt. Inte bara ungdomen utan det egendomslösa folket i gemen fråntages alla elementära mänskliga rättigheter. Allt behärskas för närvarande av en liten klick människor, som för sina lyx- och vinningsintressens skull utelämnar folket åt namnlöst lidande och elände.

I händerna på denna lilla grupp av människor ligger äganderätten till alla utslagsgivande produktionsmedel. Alla fabriker, verkstäder, gruvor, skogar och större jordegendomar äges av dem. Massorna äger faktiskt ingenting. De vandrar från plats till plats, från fabrik till fabrik, från verkstad till verkstad, från gruva till gruva, från gård till gård, säljande sin förmåga att arbeta till den högstbjudande eller till den som för närvarande över huvud taget har något arbete att erbjuda.

Under detta ständiga sökande efter arbete gör människorna den erfarenheten, att de element som har den ekonomiska makten ständigt utnyttjar sitt maktinnehav till att försämra det fattiga folkets läge. Under krisperioder, då kapitalisterna slår igen fabriker och verkstäder samt nedlägger driften i gruvorna och på åkrarna, försvårar möjligheterna för landsbygdens fattiga ”självägande” bönder o. s. v., tillförsäkras sig kapitalisten större vinst per anställd arbetare. Massarbetslösheten tilltar. Därför har arbetsköparen ganska stora möjligheter att nedpressa arbetarnas standard, försämra deras lönevillkor och det gör han.

När så massornas löner och levnadsstandard försämras blir den härskande gruppen med varje dag numerärt mindre, men var och en av dess medlemmar blir rikare. De övertar massornas egendomar för en spottstyver eller utan betalning. Samtidigt har alla kapitalister sådan vargnatur att var och en vill tillägna sig det mesta möjliga. Av den anledningen försöker de driva småborgare och småkapitalister, affärsmän, hantverkare och folk av de fria yrkena i ruin för att komma åt deras egendomar. På så sätt kan de för nästan ingenting erhålla dessa små och ”storas” egendomar. Liksom vargen frossar kapitalisten i det egna släktets död.

Mänskligheten ruineras.

Kapitalismens system uppvisar så ständigt att människor vandrar mot ruin. Varje kapitalist vet, att ju fler arbetare han anställer, ju större mängder varor har han förmåga att bringa ut i marknaden, och ju mer han avsätter ju större förtjänst tillförsäkras han sig. Därför strävar alla kapitalister att utvidga sin produktion och sitt avsättningsområde. Utvidga sin råvarubas och sina tillgångar på billig arbetskraft.

När alla kapitalister så kämpar om marknader och råvarukällor om tillgång till billig arbetskraft kommer den dag, då alla tillgängliga marknader och råvarukällor, kolonier eller områden, som går att kolonisera, ligger i den ena eller den andra kapitalistiska grupperingens händer. När så produktionen under en tid stegrats i rasande tempo är varje kapitalistisk grupps avsättningsområde ”tillfredsställt”. Produktionen kan inte utvidgas längre. Det blir stagnation, stillastånd.

Arbetslöshet, sänkta löner, höga räntor och kortfristiga lån sänker så massornas förmåga inom varje land att tillgodogöra sig vad som framställts. Höjda priser, genomförda genom reglerande åtgärder från statens sida, sänker avsättningsmöjligheterna. Krisen fördjupas. Massorna behöver fortfarande livsmedel, kläder, bostäder, nöjen o. s. v., men kapitalisten låter hellre förstöra vad folket behöver än han tillfredsställer Massornas behov utan profit. Samtidigt blir de små egendomar, som folket har, ständigt mindre. De berövas till och med delvis kläderna de har på kroppen. Men varje kapitalist som står, som är konkurrenskraftig, blir med varje dag rikare. Kapitalismens allt mindre klass förrikas sig på att människorna vandrar mot ruin. Massorna får bära följderna av det kapitalistiska vanvettets ekonomiska verksamhet.

Därtill bör märkas att kapitalismen, som gör sig jättevinst på att sänka arbetarnas löner,

försämra folkets möjlighet till utkomst, inte skapar någonting.

Kapitalismen är utsugande,

Det är arbetaren som utviner råvaran, bearbetar den, bygger maskinen och framställer den färdiga produkten. Det är bonden som plöjer jorden, sår och skördar, transporterar sin färdiga produkt till marknaden eller till kvarnen, men bankerna och godsägarna som tar vinsten. Det är arbetaren som i massor av fall bearbetar jordbrukets råvaror. Allt som har erhållit förmågan att tillfredsställa folks behov, har erhållit denna förmåga på grund av de arbetandes insats.

När de borgerliga organisationerna talar om ett speciellt slag av ”roffarkapitalism” vill de därmed göra gällande, att det finns någon ”produktiv kapitalism” och någon sådan existerar inte. Finns ett enda exempel att leta upp, där någon kapitalist framskapar något av värde? Nej och åter nej! Han är parasit, utsugare, vem han är.

Detta säger oss att ingen människa skulle ha rätt till att leva på andras arbete. Om samhället skulle motsvara de möjligheter som finns att livnära folket, så skulle det vara uppbyggt på samarbete mellan handens och hjärnans arbetare. Alla tillgängliga resurser skulle kontrolleras av massorna och användas för att tillfredsställa massornas behov.

Kapitalismens system.

Det system, som blivit kapitalismens system, skickar ut massorna i förödande krig om marknader och råvarukällor. Då kapitalismen eftersträvar att slå under sig nya Marknader eller andra sådana får folket med sina liv betala kostnaderna. Folket har blivit till brickor i kapitalistiska rövares händer. Brickor, som man skickar i döden eller låter leva med hänsyn till vad vinsten blir i det ena eller det andra fallet vid det ena eller det andra tillfället.

Ungdomen och skolorna.

Under sådana samhällliga förhållanden lämnar tusentals ungdomar varje år skolorna här i Sverge. Hos dessa har man inpräntat, i det unga och ofördärvade barnasinn, att socialisterna är rysliga människor. I skolorna har man fått veta att den härskande klassen är ett ”rättvist” samhälles ”verkliga vänner”. Där talar man om att samhällets ekonomiska härskare ”hjälper hela folket till arbete och utkomst”. Men socialisterna: ”De vill sätta sig upp mot överheten. De vill ta ifrån alla, som äger någonting, allt vad de äger. De vill bryta med privatäganderättens heliga, högt uppsatta grundsatsen.”

Ute i samhällslivet.

Så går tusentals ungdomar, pojkar och flickor, veckor, månader och år efter skolans slut och fördömer sina egna intressen. Så måste varje ung pojke och flicka genomlida ett inferno under sina yngsta år omedelbart efter skolans slut.

Samhället ger inget arbete.

Det ger inga utkomstmöjligheter. Under lång arbetslöshetsperiod anvisar samhället ungdomen att leva på sina föräldrars inkomster eller på sina föräldrars arbetslöshets- eller fattigvårdsunderstöd. De trodde att ”omedelbart som vi lämnar skolan kommer det att finnas plats för oss”. Men deras hopp visade sig vara falskt. De har blivit hänvisade till att leva uruselt under den tid då de tar de starkaste lärdomarna.

Ungdomen vilseledes.

Ungdomens oerfarenhet gör dem till lättfångna byten för de borgerliga organisationernas medvetet förljugna propaganda. I skolorna har ungdomen fått veta, att "socialdemokratien" också representerar "socialismen". De borgerliga organisationerna framträder nu och påstår, att den "socialdemokratiska regeringen" styr landet efter "socialistiskt mönster". Och så lyckas borgarklassen inbilla ungdomen, som går i och slutar skolan, att den nuvarande ordningen är "socialism" eller åtminstone "halvsocialism".

Men i deras unga sinnen brottas redan motsättningar.

Motsättningen mellan egen egendomslöshet, föräldrars fattigdom och den härskande klassens rikedom. Under en given, viss tid kan det borgerliga samhället hålla sitt grepp över ungdomen, men aldrig i det långa loppet. Det kan under denna tid rikta ungdomens "hat" mot de "förhatliga socialisterna", men aldrig kan det för alltid hålla folkets (massornas) ungdom borta från strävan efter ett rättvisare, mänskligare samhällssystem.

Ungdomen drives till socialismen.

I A.K:s stämplingsköer, i arbetstjänstläger, på gator och vägar, i fabriker och verkstäder, överallt finner ni ungdom. Arbetsduglig, arbets hungrig, arbetssökande. Slavande för urusla löner under lång arbetstid. Framtidslös ungdom.

De unga arbetarflickornas ställning i arbete.

Unga flickor i tonåren arbetar överallt för urusla löner. På fabrikerna står de för 16-20 kronor i veckan. Under säsongerna arbetar de upp till fjorton timmar om dagen.

Hetsade till det yttersta av arbetsköparens råbarkade lakejer kastar de sig dödströtta efter arbetets slut i sina bäddar. Och dagen därpå börjar samma hets igen. Samma helvete för de unga flickorna.

Hemslavinnan.

Som hembiträden — för tjugo—trettio kronor i månaden — lever massor av unga flickor. Deras arbetsförhållanden är allt annat än idealiska. Arbetstiden varierar mellan 14 och 16 timmar om dygnet. Deras bostäder är i flesta fall de sämsta som kan uppletas. Deras fritid är kontrollerad av "Matmor". De får inte ens ha sällskap med jämnåriga flickor på sin fritid. Deras pojkar får inte besöka dem och på sin fritid får de unga flickorna inte besöka sina pojkar. Kommer de inte in vid den tid "Matmor" bestämmer att de skall vara inne på frikvällen, avskedas de. Och någon ny slavinna intages i stället.

På kontoren.

Det är ett allt för väl känt förhållande, för att man skulle behöva ta upp det här, att de kontorsanställda unga flickornas läge är synnerligen dåligt. Intellectuell eller icke tvingas den unga flickan att arbeta långt över de åtta timmarna. Lönen, trots att de intellektuella i massor av fall har studieskulder att amortera och förränta, ligger oerhört lågt. Arbetet kan när som helst vara slut. Och vid en uppsägning tvingas i allmänhet den avskedade att gå omedelbart.

Flickornas ställning i arbetet i allmänhet.

Var den unga arbetarflickan än arbetar, på fabrik eller i verkstad, i hem eller lantbruk, på kontor eller i affär, är hon ofantligt beroende av arbetsköparen. De förhållanden som rådde i England

under industrialismens genombrott tycks delvis ha återvänt. Arbeterskan ägdes då till kropp och själ av arbetsköparen. I dag framträder detta inte så officiellt, men utvecklingstendensen pekar däråt.

Det gives förvisso tusen sinom tusen fall, när unga flickor garanterar sig en tillfällig anställning eller möjlighet att få stanna kvar på en plats till priset av sin egen kropp. Kontorsflickor med fördelaktigt utseende är speciellt utsatta för chefernas anbud eller hot om avsked. Kapitalismens och det demokratiska Sverges moraliska lagar är brutna tusentals och åter tusentals gånger av samhällets ledande element.

De unga arbetarpojkar ställning i arbete.

På fabriker och verkstäder går unga pojkar i tungt arbete. Dåliga löner heter deras arvedel. Godtyckligt placeras de i hälsofarligt arbete. De unga pojkarna likaväl som de unga flickorna tvingas till övertidsarbete längre eller kortare tid. De hetsas till övermänskliga prestationer. I massor av fall utför de samma arbete som äldre kamrater, men deras löner ligger ändå till 30 å 40 % under de äldre kamraternas. Och på större delen arbetsplatser har de äldre fackligt organiserade kamraterna ingen förståelse för ungdomen.

Som springpojkar, busskonduktörer o. s. v.

Stadens och landsbygdens affärsidkare håller sig oftast med någon eller några springpojkar eller springflickor. Från arla morgonen till sena kvällen tvingas de unga pojkarna och flickorna att arbeta för urusla löner. Massor av springpojkar och springflickor arbetar för en lön av 5-10 kronor i veckan. Deras arbetstid är fjorton—sexton timmar om dagen. De kan på sin höjd kläda sig på sin inkomst, och knappt det. Till större delen måste de leva på sina föräldrar.

Ungdomen, som arbetar i kommunikationerna, har framför allt endast tillfällig anställning. Springpojkar och springflickor har endast en chans på tio att få stanna kvar i affären eller bolaget. Och konduktörerna har knappast en chans på hundra att få anställning som chaufförer eller garagepersonal. Samtidigt är de unga busskonduktörerna utsatta för ständiga angrepp från den borgerliga pressens sida.

Arbetsförhållandena är i högsta grad osympatiska. Det finns egentligen inga ungdomar som tvingas att leva så oregelbundet. Nattnatt den ena veckan och upp halvsovande till tjänstgöring den andra. Dålig fritid vid många tillfällen genom det skiftsystem, som användes. Just när man är ung och skulle behöva en regelbunden fritid, regelbunden sömn och regelbundna mattider.

Arbetarungdomens ställning i gemen.

Alla dessa arbetarungdomar, flickor eller pojkar, vill även — om de ibland i ungdomlig yra förnekar det — nå ordnade familjeförhållanden. De vill skaffa sig hem och familj. Arbetarflickans och -pojken inkomst räcker inte till att starta på. (I detta sammanhang kan man inte ens räkna med den arbetslösa ungdomen.)

Var än ungdomen har arbete står den inför, att när den nått högre ålder och vill ha — eller är berättigad till — högre lön, så finns det yngre som söker arbete och de äldre kan gå. I flesta fall får de gå från arbetsplatsen utan att ha lärt ett yrke och utan möjligheter att slå sig på något nytt. De blir redan vid 19-20 år av samhället utlämnade åt gatorna och vägarna — åt ”lösdriveri”, — och deras kroppsliga krafter likaväl som deras vilja att arbeta brytes ned.

Landsbygdens ungdom och mineringen.

Landsbygdens ungdom likaväl som landsbygdens befolkning i övrigt går med varje dag närmare sin egen undergång. Fars gård är överintecknad. Och sedan barnen blivit stora kan familjen inte livnära sig på den. Någon möjlighet för de unga bondesönerna och bondedöttrarna att skaffa sig ny jord att sätta bo på och lägga ner sin arbetskraft i, finns knappast. Varje dag som går förbannar landsbygdens ungdom det rådande systemet just för att den saknar framtid.

Under massornas — ungdomsmassornas — missnöje med det rådande systemet framträder en rad av borgerliga organisationer och 'friar' till ungdomen.

De borgerliga organisationerna.

De organisationer, som öppet framträder och försvarar det rådande kapitalistiska systemet bland ungdomen, är Sveriges nationella ungdomsförbund, Konservativ ungdom, Jordbrukarnas ungdomsförbund, Svenska landsbygdens ungdomsförbund och de nazistiska falangernas ungdomsgrupper.

Mer eller mindre öppet framträder de med försvar för de rådande samhällsliga förhållandena. De tar ställning för människors utsugande av människor. Och deras devis är den nuvarande privatäganderättens bestånd — och dess bestånd till varje pris.

Under vackert tal om att "roffarkapitalismen och förtrustringen skall bekämpas" försöker dessa organisationer dra till sig den missnöjda arbetar- och småfolksungdomen. Med dessa ungdomar bakom sig söker de sedan försvara det kapitalistiska systemet.

De borgerliga organisationerna kan naturligtvis framträda med en rad "radikala" krav. De kan, liksom "nationalsocialismen" i Tyskland lägga upp ett falskt och förljuget program, med vilket de vänder sig till ungdomen i stad och på land. Och det gör de.

Men vi förklarar för ungdomen

— arbetar- och småfolksungdomen: Ni får aldrig någonting gratis av det borgerliga samhället. Ni måste tillkämpa er existensrätt. De borgerliga organisationerna vill vilseleda er. Slut leden mot dessa borgerliga organisationer, som med sin förljugna propaganda vill lamslå massornas sociala rörelser.

Arbetar- och småfolksungdomen måste inse att de borgerliga organisationernas politiska program är — reaktion — fascism — nya krig.

Borgarklassens representanter inom arbetarleden.

Att de borgerliga organisationerna friade till den missnöjda ungdomen slog vi fast i det föregående.

Därför att de borgerliga organisationerna inte har så stora förutsättningar att fylka arbetar- och småfolksungdomen kring sina fanor är det nödvändigt för kapitalismen, om den vill bestå — och det vill den — att skaffa sig pålitliga element inom arbetarleden.

Den socialdemokratiska ungdomsrörelsen.

Det socialdemokratiska ungdomsförbundet försvarar alla åtgärder som vidtages av regeringen. Och vid ett närmare granskande av den sittande regeringens ungdomspolitik övertygas man om att denna icke gagnar landets ungdom.

Under den tid som den socialdemokratiska regeringen suttit har Arbetslöshetskommissionens ungdomspolitik blivit om möjligt reaktionärare. A.K:s sammansättning kan när som helst förändras av regeringen. Är det så, att regeringen inte accepterar arbetslöshetskommissionens förda verksamhet, har den rätt att förändra A.K:s sammansättning så, att den får en sådan sammansättning som regeringen önskar. Om alltså den socialdemokratiska regeringen önskade att A.K. förde en annan politik, förändrade den A.K:s sammansättning. Om regeringen nu inte vill genomföra vad det socialdemokratiska partiet gick in för under valrörelsen 1932, nämligen "arbetslöshetskommissionens avvecklande".

Under den senaste tiden har A.K. inte bara vägrat utbetala understöd till större delen av den arbetslösa ungdomen. Det förhåller sig också så, att en stor del av den arbetslösa ungdomen sändes till blockerade arbeten och till s. k. "frivilliga arbetstjänstläger". A.K:s senaste formulär för begäran om "frivillig arbetstjänst" utvisar med önskvärd tydlighet att det är fråga om att med tvång sända den arbetslösa, arbetssökande ungdomen till dessa "frivilliga arbetstjänstläger". Ty kan den unga arbetslöse pojken inte ange giltig motivering varför han icke åker till "arbets-tjänstläger" indrages understödet, om han har något.

Det socialdemokratiska ungdomsförbundet har med alla möjliga propagandametoder försökt popularisera dessa "arbetstjänstläger". Dess ledning har inte förstått eller icke önskat förstå, att dessa läger som i dag uppbygges, är de första stegen. Och att fortsättningen kommer att bli arbetstjänstläger, där den arbetslösa ungdomen drillas i militär anda till det kapitalistiska systemets försvar.

Samtidigt har det socialdemokratiska ungdomsförbundet icke förstått att den ungdom, som anvisas "frivillig arbetstjänst" vid arbetsläger, berövar den "fria" marknaden en rad arbetsobjekt. Lönen är i allmänhet 50 öre om dagen plus kost och logi. Den täcker inte kostnaderna för resor till och från hemorten, för besök hos familjen eller hos flickan. Dessa ungdomar, som mot sin vilja tvingas ut på arbetstjänstläger, nödgas föra ett i högsta grad oregelbundet liv.

I de flesta fall är det unga pojkar i den åldern då sexuallivet börjat och då sexualdriften är oerhört stark. Deras unga sinnen utvecklas i sjuklig riktning genom att de inte får tillfredsställa sig. Det är ett allvarligt problem, men något som den av regeringen kontrollerade arbetslöshetskommissionen inte tänker på.

Det socialdemokratiska ungdomsförbundet har tagit ställning för dessa läger. Speciellt vid tanke på den utveckling som den "frivilliga arbetstjänsten" tagit i Tyskland måste man vara motståndare till dessa arbetsläger.

Samtidigt som det socialdemokratiska ungdomsförbundet försvarar dessa "frivilliga arbetstjänstläger" smutskastar det socialdemokratiska ungdomsförbundet de ungdomar som arbetar på A.K:s arbetsplatser. I "Frihet" skriver Gunnar Lundberg, utan redaktionella kommentarer, följande, vilket betyder att han representerar det socialdemokratiska ungdomsförbundets politiska inställning i denna fråga (Frihet nr 7 1934):

"Det hände sig för några veckor sedan, att en sådan av agitation uppblåst nödhjälpsarbetar-yngling uppträdde på ett möte och beklagade sig över sin hårda lott."

Genom Gunnar Lundberg säger alltså det socialdemokratiska ungdomsförbundet att nödhjälpsarbetar-ungdomen inte har rätt att klaga över sitt urusla läge. För den händelse den protesterar mot de urusla bostads- och löneförhållanden som råder, så är de uppblåsta.

Vi rekommenderar det socialdemokratiska ungdomsförbundets ledning att pröva på arbetet i några av A.K:s lusiga baracker. Och speciellt rekommenderar vi Gunnar Lundberg och den

socialdemokratiska regeringen att på ort och ställe under nödhjälpsförhållanden känna hur det känns.

I fråga om ungdomens löner i industrin och på arbetsplatserna, i fråga om skyddslagstiftning för ungdomen i hälsofarlig industri, och i fråga om arbetstidslagstiftning, som skyddar ungdomen från lång och hälsoförsvagande arbetstid, har det socialdemokratiska ungdomsförbundet och partiet ingenting gjort för ungdomen.

Samtidigt som så det socialdemokratiska ungdomsförbundet i alla avgörande frågor försvarar den socialdemokratiska regeringens politik, försöker det att inbilla arbetarna att den socialdemokratiska rörelsens nuvarande ”kampmetoder” är de enda existerande. Endast parlamentarisk, demokratisk ”kamp” kan ge resultat. Endast att böja sig för de svält- och uthungringsdirektiv, som statsmakten fastställer, är möjligt för arbetarungdomen,

De glömmet Helmer Molanders yttrande inför tvångslagstiftningen 1928 att, ”därest i stiftningen denna lag svären vi, att aldrig lyda den”. Då uppmanade socialdemokratiska här i landet till lagbrott. Därför att då ansåg man väl att det var av intresse för det arbetande folket att eventuellt bli lagbrytare. Nu predikar man lydnad.

Detta när borgarklassen strävar efter ständig längre gående lagstiftningsåtgärder mot arbetarklassen och mot arbetarungdomen. Det kan ju råda delade meningar om hur man skall uppnå ett annat samhällssystem. Men ett kan det inte råda delade meningar om: Att alla resultat av positiv betydelse för arbetarklassen under de gångna åren är resultat av massornas utomparlamentariska aktioner.

Sist och slutligen: Det socialdemokratiska ungdomsförbundet, som i ord ansluter sig till den internationella socialdemokratins ide, har blivit en nationell rörelse, som uppmanar landets arbetarungdom att försvara det ”demokratiska Sverge”.

”Under föregående år möttes man över hela landet av det socialdemokratiska ungdomsförbundets propagandaaffisch. På denna skymtade Per Albins jovialiska drag. Som bakgrund hade statsministern en röd fana, som skymdes till största delen av det borgerliga Sverges symbol.”

Det var en övergångsform till den rent nationella symbolen. Sedan följde Per Albins stadional. Den 6 juni 1934:

”Just därför bör dessa flöden förenas till en samlad svenskmanngärning för att göra det svenska fosterlandet till ett tryggt hem för alla svenskar på samhörighetens grund. **Vår blågula fana är symbolen för denna samhörighet.** Som sådan hyllar vi den. **Leve vår blågula flagga.**”

Och Engbergs Engelbrektstal med samma nationella inställning.

Från att ha varit en rörelse med ett antimilitärt förflutet har det blivit en rörelse med en ”positiv försvarsinställning”. Före kriget 1914 talade alla länders socialdemokrati om nödvändigheten av arbetarklassens internationella samhörighet, men i dag talar varje lands socialdemokrati om samhörigheten på nationell grund.

Den socialdemokratiska rörelsens ställning i ungdomsfrågor betyder nederlag för det arbetande folket. Med socialdemokratins medverkan kommer ungdomens löner att nedpressas och har de redan nedpressats. Med dess medverkan försämras den arbetslösa ungdomens understöd eller indrages helt. Med dess medverkan startas ”frivilliga arbetstjänstläger”, där ungdomen kommer att tvångsmilitariseras och drillas för nya krig. Med dess medverkan lagstiftas mot arbetarungdomsrörelsen i det kapitalistiska Sverge och under dess medverkan förberedes av kapitalismens reaktion, fascism och nya krig.

Silléneriet.

Den sillénska ungdomsrörelsen behöver icke spillas många ord på. Vi vill bara här fastslå, att den sillénska rörelsen under "revolutionära fraser" försöker försvaga arbetarklassens och arbetarungdomens frontställning mot kapitalismens system. Genom att uppmana folk att gå ut i strider, som redan från början saknar segermöjligheter, utlämnas de revolutionära arbetarna åt reaktionen. Den leninistiska satsen, att "man skall värdesätta sin egen och motståndarens styrka innan man inlåter sig på en avgörande drabbning", är bortglömd av det sillénska "revolutionära" sällskapet.

I övrigt hänvisas till Partiförlagets broschyr: "Vilka banar väg för fascismen?"

Slutsats.

Kapitalismens system har visat sin oduglighet att garantera ungdomen framtid. Det har varit oförmöget att utveckla samhället. Samhället självt har blivit en broms på utvecklingen. Massornas missnöje växer. De missnöjda vill ha till stånd något nytt. Borgarklassen fruktar i dag massorna och försöker med alla medel, inom och utom klassen och bland småfolkets massor, dra till sig grupper av missnöjda. Förutsättningarna för socialismens seger är faktiskt för handen. Det enda som fattas är massornas egen vilja att delta i kampen om ett nytt och bättre samhällssystem.

I den tiden vänder sig det Socialistiska Ungdomsförbundet till landets undertryckta ungdom med sitt program. Socialistiska Ungdomsförbundet strävar till att mobilisera ungdomen till kamp för egna ekonomiska intressen i dagsfrågor och för förverkligande av ett socialistiskt samhälle.

Ungdom, du står inför att välja

deltagande i det Socialistiska Ungdomsförbundets arbete. Ju större massor som fylkar sig under socialismens baner ju större förutsättningar har vi att med dessa massors hjälp pressa tillbaka den reaktionära anstormen. Ungdomens deltagande i den socialistiska samlingen skapar den största möjliga garanti för seger över reaktion och fascism.

Vi anvisar en väg för politik i dagsfrågor.

Samhället har visat att det finns pengar, att det finns möjligheter att ge folket arbete, att det finns livsmedel, kläder och bostäder. Samtidigt har det visat att samhället såsom sådant är intresserat av därför att det tillvaratar den härskande klassens ekonomiska intressen, att låta massorna svälta.

I broschyren "Samhällets sådant det är och några krav till förbättring", har Socialistiska Partiet anvisat sin syn på vad som kan göras i dagsfrågor. I partiets valmanifest för kommunal- och landstingsmannavalen 1934 (och i Stockholm 1935) framställs en rad konkreta dagskrav och anvisas varifrån medel skall tagas till social understödsverksamhet.

Socialistiska Ungdomsförbundet proklamerar kamp mot varje försök att ställa ungdomen i en slags pariasställning, genom urusla löner, genom indragna arbetslöshetsunderstöd eller genom att driva småfolkets ungdom till ruinens brant.

Socialistiska Ungdomsförbundet kräver att ungdomen erhåller politiska rättigheter vid den ålder då den erhåller tunga samhälleliga skyldigheter. Vi kräver politisk och kommunal rösträtt för all ungdom som är fyllda 21 år före valen.

Vi kräver skattestreckets slopande vid kommunala och landstingsval samt valbarhet vid 21 år. Ut med de borgerliga och in med ungdomens representanter på alla områden.

Vi kräver arbete för den arbetslösa ungdomen.

Pensionsålderns sänkning.

”De frivilliga arbetslägrens” avskaffande.

Arbetslöshetskommissionens likvidering.

Förbättrad sociallagstiftning på alla områden.

I dessa krav ligger ungdomens politiska och ekonomiska dagsintressen.

Unge kamrat, pojke eller flicka, arbetande eller arbetslös, torpare, arrendator eller småbondeson, intellektuell eller vem du än är! Din plats är nu och allt framgent i Socialistiska Ungdomsförbundet!

Det är ungdomens värn, det är ungdomens politiska intresseorganisation och det är deras kamporgan för ett nytt samhällssystem.

Vägen framåt, vägen till upprättelse går genom ungdomsmassornas deltagande i Socialistiska Ungdomsförbundets arbete.

Socialismen i vår tid ger existens åt ungdomsmassorna.

Och ungdomens deltagande i den socialistiska samlingen skapar garanti för socialismens seger.

Bliv medlem i Socialistiska Ungdomsförbundet!

Läs ungdomstidningen Avantgardet!